

Адам Міцкевич  
Осудить нас ханжа...

Перекладач: Євген Дроб'язко  
Джерело: 3 книги: Зарубіжна література: Хрестоматія.— К.: Освіта., 1992.

Осудить нас ханжа, розпусник осміє,  
Що, хоч самотні ми, мов у відлюднім краю.  
Хоч молода вона, і я її кохаю,-  
Я опускаю зір, а мила сльози ллє.

Боюсь її принад, вона ж, чуття своє  
Лякаючи, бряжчить кайданами відчаю,  
В які недоля нас без жалю затискає...  
Самі не знаємо, що в серці нашім є.

Чи біль, чи щастя це? Як чую я стискання  
Коханих рук, уста ж горять в словах признання,-  
Чи можу, люба, я вважать це за страждання?

Коли ж по лицях нам потоки сліз біжать,  
Коли до смерті дні, зітхаючи, спішать,-  
Чи можна, люба, нам за щастя це вважать?